El camí més llarg

El Girona assumeix com un mal menor la derrota al camp del Llevant en un partit en què va començar a creure-hi massa tard

El camí més llarg

Aquest ascens no s'escaparà. No es pot escapar de cap de les maneres. El Girona la temporada que ve, per primera vegada en la seva història, jugarà a Primera perquè durant tota la temporada ha fet mèrits per merèixer-ho i, diguem-ho de passada, els seus rivals n'han presentat menys. Aquest cop no apareixerà cap Pablo Caballero disfressat de Pere Botero, ni les garrofes se les hauran de jugar contra cap rival primat fins a les celles. Això està a tocar, sobretot des de divendres al vespre, quan el Getafe, amb la seva derrota a Sevilla [/esports/futbol/primera-divisio/estadistiques/sevilla/], deixava l'èxit a només cinc punts. Ara només falta saber si la cosa anirà ràpida, com vol tothom, o lenta. I amb la derrota d'ahir al Ciutat de València, de moment, sembla haver-se triat el camí més llarg. Un mal menor, sí, caure ahir contra el líder quan veus que els teus perseguidors (Getafe, Cadis i Tenerife) tampoc se'n surten. Però que bonic que hauria estat guanyar, demostrar definitivament en el millor escenari de la categoria qui és el Girona, i celebrar-ho tots plegats, ja, la setmana que ve a l'estadi contra l'Alcorcón.

Perquè ara l'ascens segueix a cinc punts però d'entrada per fer-lo factible dissabte caldrà tenir la vista posada en quatre escenaris. No només jugarà el Girona, també s'haurà d'estar pendent del Getafe, del Cadis i del Tenerife. Massa camps i massa números. El que ha de fer Machín és recuperar la millor versió del seu equip, que ahir va aparèixer en comptagotes a València, no ho oblidem pas, davant d'un rival que ja no s'hi jugava res. I mirar d'enllestir-ho ràpid. Perquè ahir el Girona no va començar a creure en el partit fins que era massa tard. I un aspirant a pujar a Primera per la via ràpida segurament ahir hauria d'haver sortit amb una marxa més. O dues.

Una errada (de Cifuentes, als vuit minuts) que va servir en safata a Morales per afusellar Bounou, i un segon gol del Llevant, de Rober, a poc més de 20 minuts del final, quan millor estava el Girona, van ser suficients per deixar els visitants sense opcions. La llàstima va ser encaixar el 2-0 segurament en l'única ocasió del Llevant a la segona part, i després d'haver fallat poc abans l'empat en una doble oportunitat de Longo i Borja García. Feia pinta, en el segon acte, més d'1-1 que de 2-0 i, ves per on, va passar la segona opció. Després, ja amb tot gairebé perdut, va arribar el gol de Longo que va tornar les esperances a l'equip i als més de 500 aficionats gironins que hi havia al camp. Es va tancar el líder al seu camp, l'empat va rondar en un parell de cops de cap de Juanpe fent de davanter centre, o potser podria haver caigut en un parell de possibles penals sobre Alcalá i Felipe... però ja es feia tard. S'havia triat allargar una mica més un camí que podria haver situat els blanc-i-vermells a un sol triomf de Primera.

Quan el millor del teu equip és el porter, mal senyal. I ahir si el Girona va aconseguir arribar amb el partit obert al descans, va ser gràcies a Bounou, immens en dues aturades a Roger i Morales que haurien pogut deixar-ho gairebé enllestit en 45 minuts. El Llevant, en línies generals, va ser millor a la primera part. Va demostrar, tot i no jugar-s'hi ja res més que el títol honorífic de campió de Segona, per què aquest any ha competit a part. Els valencians, sobretot de tres quarts cap endavant, amb Roger, Morales i Jason, tenen una amenaça constant

que, en canvi, el Girona, tot i els intents de Borja, Portu i Longo no va saber trobar. Al final, el Llevant es va avançar aprofitant una errada de Cifuentes a la frontal que va deixar en posició franca Morales per afusellar la porteria visitant.

El partit encara no havia arrencat el bull, que el Girona ja perdia. I sobre la gespa no es veia diferència entre l'equip que ja havia ascendit i s'ho podia prendre com una costellada, i aquell que després d'una nit de divendres eufòrica, perquè l'ascens estava tres punts més a prop sense jugar, pretenia fer el penúltim pas. Li va costar molt al Girona inquietar el Llevant. Ben bé 20 minuts, en la primera jugada ben trenada, que va conduir Longo per l'esquerra, i que no va trobar rematador per mil·límetres. Aquesta acció, una falta rematada per Alcalá i un xut de Portu van ser els tres millors moments ofensius de l'equip gironí.

En canvi, allà on sí que hi havia perill de veritat era a l'àrea del Girona, on Bounou es va coronar com a salvador com a mínim tres cops en els primers 45 minuts. Per alguna cosa el Llevant és, sense discussió, el millor equip de la categoria. Sense necessitat d'excel·lir, en feia prou de la seva qualitat per tombar i mantenir a ratlla el segon classificat, que s'hi estava jugant la vida.

Va fer el Girona un pas endavant a l'inici de la segona part per posar més a prop l'empat que el segon gol local al Ciutat de València. Una rauxa visitant que va durar fins que el Llevant va fer el 2-0, quan millor ho feia l'equip de Machín. Primer Longo i poc després l'italià i Borja García, en una doble ocasió claríssima, la millor dels gironins en tot el partit, confirmaven que s'havia posat una marxa més. Fins que el gol de Rober en una de les poques ocasions locals al segon temps ho va esguerrar, quan Machín ja havia mogut la banqueta fent entrar Mojica i Eloi per Aday i Granell. La grada va començar a fer l'onada, a cantar allò de «campions, campions» (el Llevant encara no pot celebrar el títol perquè hauria necessitat superar el Girona per dos gols o més) i l'equip semblava el convidat de pedra a la festa d'un altre. Fins que en una jugada de fe entre Felipe, que havia rellevat Ramalho, ja anant a totes, i Longo va ser culminada per l'italià amb mestria dins la petita. El 2-1 arribava a un quart d'hora mal comptat per al final. Hi havia partit.

Tan sols l'empat hauria sigut un magnífic resultat per a un Girona que hauria quedat a 4 punts de Primera. I sí, s'ha de dir que sí que l'equip el va buscar en aquests darrers minuts, sense l'encert necessari per aconseguir-lo. Era el resum global del partit. El Llevant va aprofitar un parell de les quatre o cinc ocasions que va generar (les altres van ser avortades per Bounou), mentre que el Girona va trobar a faltar allò que a les cròniques d'abans en deien punchofensiu. Com que l'ascens no s'escaparà, quedem-nos amb el positiu: la jornada s'acaba tres punts més a prop de Primera. Però anem-ho assegurant tan de pressa com sigui possible.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/14/cami-mes/846106.html?utm_source=rss